

Friedensgottesdienst, церковна служба миру, am Sonntag Reminiscere, 25. Februar 2024, 10:30
zwei Jahre nach Beginn des Ukrainekrieges / два роки після початку війни в Україні

Predigttext aus Jesaja 55:

⁶ Suchet den HERRN, solange Er zu finden ist; ruft Ihn an, solange Er nahe ist. ⁷ Der Gottlose lasse von seinem Wege und der Übeltäter von seinen Gedanken und bekehre sich zum HERRN, so wird Er sich seiner erbarmen, und zu unserm Gott, denn bei Ihm ist viel Vergebung. ⁸ **Denn Meine Gedanken sind nicht eure Gedanken, und eure Wege sind nicht Meine Wege, spricht der HERR,** ⁹ sondern so viel der Himmel höher ist als die Erde, so sind auch Meine Wege höher als eure Wege und Meine Gedanken als eure Gedanken.

^{12a} Denn ihr sollt in Freuden ausziehen und im Frieden geleitet werden.

з 55 розділу Ісаї:

⁶ Шукайте Господа, доки можна знайти Його, кличте Його, як Він близько!

⁷ Хай безбожний покине дорогу свою, а крутій свої задуми, і хай до Господа звернеться, і його Він помилує, і до нашого Бога, бо Він пробачає багато!

⁸ **Бо ваші думки не Мої це думки, а дороги Мої то не ваші дороги, говорить Господь.**

⁹ Бо наскільки небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої за ваші дороги, а думки Мої за ваші думки.

^{12a} Бо з радістю вийдете ви, і з миром проваджені будете.

Liebe Gemeinde! Unsere Gedanken sind in diesen Tagen bei den Betroffenen in der Ukraine und in Russland. Spätestens vor zwei Jahren begann dort unendliches Leid. Wir denken an die vielen Verwundeten, Gestorbenen, Vertriebenen. Wir denken an die, die in unserem Land Zuflucht gefunden haben. Wissen uns mit ihnen solidarisch verbunden. Aber nicht nur ihnen gelten unsere Sorge und Sympathie. Wir denken an Israel/Palästina. Blutige Kämpfe dort seit gut 4 ½ Monaten. Darüber hinaus weltweit zahllose Kriege, Terror, Gewalt, unzählige Opfer; laut UNHCR derzeit 110 Millionen Flüchtlinge. Die Kriege nehmen an Intensität zu. Immer mehr und immer lauter sprechen die Waffen. Kein Ende des Unheils ist abzusehen. Die Menschen zerfleischen sich untereinander.

Und das nicht erst seit der Zeit des römischen Dichters Titus Maccius Plautus (ca. 254–184 v. Chr.), der den Satz prägte, dass der Mensch dem Menschen ein Wolf sei (*homo homini lupus*). Was tun wir uns doch alles untereinander Schreckliches an! Stoßen uns einander in Not und Elend.

Not lehrt beten, sagen wir. Und in unserer Not rufen wir zusammen mit dem Psalmisten: „Gedenke, HERR, an deine Barmherzigkeit und an deine Güte!“ (*Reminiscere miserationum tuarum, Domine!*) (Psalm 25,6).

Doch wir scheinen vergeblich auf eine göttliche Antwort zu warten, die unseren so berechtigten Wünschen entspricht. Gottverlassen sehen wir uns, und neben die mitfühlenden Gedanken an die Leidenden kommen solche des Zornes und der Rache auf. Wir neigen dazu, Gott anzuklagen: Wie kann Er das alles zulassen? Auch ich frage mich und Ihn. Kann nicht, und wenn es durch einen entscheidenden Schlag geschieht, endlich ein Ende dieser Katastrophen herbeigeführt werden? Da erinnert uns Jesaja an Gottes Wort:

„Meine Gedanken sind nicht eure Gedanken, und eure Wege sind nicht Meine Wege, spricht der HERR“ (V.8). Und das sind Gedanken und Wege, die am Ende zum Frieden führen sollen und müssen.

Friedenssymbole, die die Kinder hier basteln, Blumen, die trotz alldem am Wegesrand aufsprießen, sie sind Hinweise auf dem Weg, den uns Gott verheißt: „Ihr sollt in Freuden ausziehen und im Frieden geleitet werden“. (V.12a)

Gebe Gott, daß wir, wie einst Joseph seinen Brüdern, unseren Menschenbrüdern sagen können: „Ihr gedachtet es böse mit uns zu machen, aber Gott gedachte es gut zu machen, um zu tun, was jetzt am Tage ist, nämlich am Leben zu erhalten ein großes Volk“. (1. Mose 50, 20)

Bis dahin bleibt uns nur den Herrn zu suchen, solange Er zu finden ist, und Ihn anzurufen, solange Er nahe ist: Und zu beten und bitten: Gib Frieden Herr, gib Frieden!

Und Gottes Friede erhalte und bewahre uns! – Amen –

Übersetzung ins Ukrainische:

Дорога громадо!

У ці дні наші думки з тими, хто постраждав в Україні та Росії. Нескінченні страждання розпочалися там щонайпізніше два роки тому. Ми думаємо про численних поранених, загблих і переміщених осіб. Ми думаємо про тих, хто знайшов притулок у нашій країні. Ми усвідомлюємо нашу солідарність з ними. Але наша турбота і співчуття стосуються не лише їх. Ми думаємо про Ізраїль/Палестину. Криваві бої там тривають вже добрих 4,5 місяці. Крім того, незліченні війни, терор, насильство, незліченні жертви по всьому світу; за даними УВКБ ООН, на сьогоднішній день налічується 110 мільйонів біженців. Війни стають дедалі інтенсивнішими. Зброя говорить все голосніше і голосніше. Не видно кінця катастрофі. Люди розривають один одного на частини.

І не тільки з часів римського поета Тита Макція Плавта (бл. 254-184 рр. до н.е.), який придумав фразу про те, що людина людині вовк (homo homini lupus). Які жадливі речі ми робимо один з одним! Ми штовхаємо один одного до труднощів і страждань.

І не лише з часів римського поета Тита Макція Плавта (бл. 254-184 рр. до н.е.), який придумав фразу про те, що людина людині вовк (homo homini lupus). Які жадливі речі ми робимо один одному! Ми штовхаємо один одного в нужду і страждання.

Ми говоримо, що потреба вчить нас молитися. І в нашій біді ми вигукуємо разом з псалмоспівцем: "Згадай, Господи, милість Твою і доброту Твою!" (Reminiscere miserationum tuarum, Domine!) (Пс. 25:6).

Але, здається, ми марно чекаємо на божественну відповідь, яка виконає наші так виправдані бажання. Ми відчуваємо себе покинутими Богом, а думки про співчуття до страждань супроводжуються думками про гнів і помсту. Ми схильні звинувачувати Бога: як Він може все це допустити? Я теж запитую себе і Його. Невже не можна нарешті покласти край цим лихам, нехай навіть рішучим ударом? Ісаїа нагадує нам Боже слово:

"Мої думки - не ваші думки, і ваші дороги - не Мої дороги, - говорить Господь" (в. 8). І це ті думки і шляхи, які в кінцевому підсумку мають і повинні привести до миру.

Символи миру, які діти роблять тут, квіти, які проростають на узбіччі, незважаючи на все це, є вказівниками на шляху, який Бог обіцяє нам: "Вийдете з радістю, і будуть вас вести в мирі" (вірш 12а). Дай Боже, щоб ми, як Йосип своїм братам, могли сказати нашим братам-людям: "Ви хотіли зробити нам зло, а Бог хотів зробити добро, зробити те, що є сьогодні, а саме: зберегти великий народ живим" (1 Буття 50:20).

А до того часу нам залишається тільки шукати Господа, поки Його можна знайти, і кликати Його, поки Він поруч: І молитися, і просити: Дай мир, Господи, дай мир!

І нехай мир Божий нас береже і зберігає! - Амінь -

Ukrainische Ansprache:

Доброго дня, шановні Українці і наші німецькі друзі !

Сьогодні ми зібрались з дуже сумного приводу . День початку війни.

Рівно рік тому ми молилися і вірили, що війна скоро закінчиться і ми зможемо повернутися додому , до рідних і близьких. Але сьогодні, на превеликий жаль вже 2 роки , як продовжується жорстоке і не справедливе безглуздя, продовжується насилля і продовжують вмирати наші чоловіки, жінки та дітки. ...

Хочеться кричати щосили і прокинутися , але цей страшний сон ніяк не закінчується.

Лютий агресор весь в українській крові , як страшний звір продовжує розривати нашу країну на куски , ми також є відірваними частинками , які опинилися тут у Німеччині. Скільки болю, горя, розлук, смертей нам прийшлося пережити. Скільки матерів вже не обіймуть своїх синів, скільки діточок вже не побачать своїх татусів, скільки молодих вдов можуть тепер обійняти лише хрест на кладобищі.

Господи, ми просимо тебе сьогодні і кожної хвилини – будьласка , припини це , припини війну , дай нам миру . Нам і нашим дітям, нашій Країні.

Кожного дня мої діти кажуть – Мама , давай повернемося додому.

І я так хочу, щоб настав той день – коли я зможу сказати їм -ТАК.

Не дивлячись на рани в нашому серці, ми не втратили доброти. Ми всі як одна велика родина спілкуємось, допомагаємо один одному і підтримуємо. Ми об'єдналися і стали одним цілим на чужині.

Звичайно ми дуже вдячні Німеччині і всім нашим німецьким друзям . Ви дуже багато робите для українців. Ви впускаєте нас з довірою в свої будинки, Ви даєте нам все необхідне для життя, Ви допомагаєте і вирішуєте наші проблеми, Ви відкрили нам свої добрі душі. За те що наші діти мають можливість жити достойно, в безпеці і посміхатись – душевне, велике , безцінне – Дякуємо!!!

Ви особлива і дуже добра нація. Дякуємо що зберегли наші життя і дякуємо за Ваші добрі серця.

Übersetzung:

Guten Tag, liebe Ukrainer und liebe deutsche Freunde!

Wir sind heute aus einem sehr traurigen Anlass zusammengekommen. Es ist der Tag, an dem der Krieg begann.

Vor genau einem Jahr haben wir gebetet und geglaubt, dass der Krieg bald zu Ende ist und wir zu unseren Verwandten und Freunden zurückkehren können. Aber leider dauert dieser grausame und ungerechte Wahnsinn nun schon seit zwei Jahren an, die Gewalt geht weiter und unsere Männer, Frauen und Kinder sterben weiter...

Ich möchte aus Leibeskräften schreien und aufwachen, aber dieser schreckliche Traum nimmt kein Ende. Der grausame Angreifer ist voller ukrainischem Blut, so wie ein schreckliches Tier unser Land weiter in Stücke reißt, so sind auch wir zerrissene Stücke, die hier in Deutschland gelandet sind. Wieviel Schmerz, Trauer, Trennung, Tod haben wir durchmachen müssen? Wie viele Mütter werden ihre Söhne nicht mehr in die Arme schließen, wie viele kleine Kinder werden ihre Väter nicht mehr sehen, wie viele junge Witwen können nur noch das Kreuz auf dem Friedhof umarmen?

Herr, wir bitten dich heute und jede Minute: Bitte mach Schluss damit, mach Schluss mit dem Krieg, gib uns Frieden. Für uns, für unsere Kinder, für unser Land.

Jeden Tag sagen meine Kinder: „Mama, lass uns nach Hause gehen“.

Und ich wünsche mir so sehr, dass der Tag kommt, an dem ich JA sagen kann.

Trotz der Wunden in unseren Herzen haben wir unsere Freundlichkeit nicht verloren. Wir kommunizieren alle wie eine große Familie, helfen und unterstützen uns gegenseitig. Wir sind zusammengewachsen und eins geworden in einem fremden Land.

Natürlich sind wir Deutschland und all unseren deutschen Freunden sehr dankbar. Sie tun viel für uns Ukrainer. Ihr lasst uns vertrauensvoll in eure Häuser, ihr gebt uns alles, was wir zum Leben brauchen, ihr helft und löst unsere Probleme, ihr habt uns eure gütigen Herzen geöffnet. Dafür, dass unsere Kinder in Würde, in Sicherheit und mit einem Lächeln leben können - herzlich, großartig, unbezahlbar - Danke!!! Sie sind ein besonderes und sehr gutes Volk. Danke, dass Sie unser Leben gerettet haben und danke für Ihr gutes Herz.